

Præsident Thomas S. Monson

Han er opstået!

Den tomme grav denne første påskemorgen var svaret på Jobs spørgsmål: »Kan en, der er død, få liv?«

Det har været et vidunderligt møde. På vegne af alle vil jeg som Kirkens præsident blot til dem, der hidtil har deltaget med ord eller musik, sige et ord, der er kendt som sprogets vigtigste ord. Til søster Cheryl Lant og hendes rådgivere, koret, musikere, talere er dette ord: »Tak.«

For mange år siden besøgte jeg det berømte kunstgalleri, Tate, mens jeg var i London i England. Værker af Gainsborough, Rembrandt, Constable samt andre berømte kunstnere var udstillet i det ene lokale efter det andet. Jeg beundrede deres skønhed og anerkendte den dygtighed, det havde krævet at skabe disse mesterværker. Gemt bort i et stille hjørne på anden sal var der imidlertid et billede, som ikke kun tiltrak sig min opmærksomhed, men også rørte mit hjerte. Kunstneren Frank Bramley havde malet en ydmyg hytte, som lå ud til det stormomsuste hav. To kvinder, moderen og hustruen til den fraværende fisker, havde holdt øje og ventet hele natten på, at han skulle komme tilbage. Nu var natten gået, og virkeligheden var gået op for dem om, at han var forsvundet på havet og ikke ville vende tilbage. Den unge kvinde lå knælende ved sin svigermors side med hovedet begravet i den ældre kvindes skød og græd fortvivlelsens tårer. Det

nedbrændte stearinlys i vindueskar­men berettede om den frugtesløse nattevågen.

Jeg fornemmede den unge kvindes smerte. Jeg følte hendes sorg. Den uforglemmelige, livagtige titel, som kunstneren havde givet sit værk, fortalte den tragiske historie. Der stod: *Et håbløst daggry.*

Åh, hvor den unge kvinde længtes efter den trøst, ja realiteten af det, som beskrives i Robert Louis Stevensons »Requiem«:

*Hjemme er sømanden, hjemme fra havet,
og jægeren, han er hjemme fra skoven.¹*

Blandt alle jordelivets kendsger­ninger er ingen så sikker som livets afslutning. Døden kommer til os alle,

den er en »universel [arv]. Den kan kræve si[ne] of[re] blandt spæde børn eller unge; [den kan besøge os,] når mennesket er i sin bedste alder; eller den kan udsætte sit krav til ... [en] høj alder. Den kan indtræde som følge af et ulykkestilfælde eller sygdom ... eller ... af naturlige årsager. Men komme vil den.«² Den repræsenterer uundgåeligt et smerteligt tab, og – især blandt de unge – et knusende slag for uopfyldte drømme, uindfriede ambitioner og knuste håb.

Hvilket jordisk væsen, som står over for tabet af en kær, eller som endda selv står på tærsklen til det uendelige, har ikke spekuleret på, hvad der findes på den anden side af det slør, som adskiller det synlige fra det usynlige.

For århundreder siden sad manden Job – der så længe havde været velsig­net med alle materielle goder for blot at se sig smerteligt ramt af alt, hvad der kan overgå et menneske – med sine venner og ytrede det tidløse, evig­gyldige spørgsmål: »Kan en, der er død, få liv?«³ Job sagde det, som enhver levende mand eller kvinde har spekuleret over.

Denne herlige påskemorgen vil jeg gerne overveje Jobs spørgsmål – »Kan en, der er død, få liv?« – og give det svar, som ikke kun kommer efter grundig overvejelse, men også fra Guds

åbenbarede ord. Jeg begynder med det grundlæggende.

Hvis der er en plan i denne verden, vi lever i, må der være en planlægger. Hvem kan skue de mange undere i universet uden at tro, at der er en plan for hele menneskeheden? Hvem kan tvivle på, at der er en planlægger?

I 1 Mosebog lærer vi, at den store planlægger skabte himlen og jorden: »Jorden var dengang tomhed og øde, der var mørke over urdybet.«

»Der skal være lys«, sagde den store Planlægger, »og der blev lys.« Han skabte en hvælving. Han skilte det tørre land fra vandene og sagde: »Jorden skal grønnes ... frugttræer, der bærer frugt med kerne.«

To lys skabte han – solen og månen. Og stjernerne kom efter hans plan. Han sørgede for levende skabninger i vandet og fugle, der flyver over jorden. Og det blev sådan. Han skabte kvæg, vilde dyr og krybdyr. Planen var næsten færdiggjort.

Sidst, men ikke mindst, skabte han mennesket i sit eget billede – mand og kvinde – med herredømme over alt levende.⁴

Kun mennesket fik intelligens – en hjerne, et sind og en sjæl. Kun mennesket havde, med disse egenskaber, evnen til tro og håb, til inspiration og ambition.

Hvem kan med overbevisning argumentere for, at mennesket – den store planlæggeres ædlest værk, med herredømme over alt levende, med hjerne og vilje, med sind og sjæl, med intelligens og guddommelighed – skal bringes til ophør, når ånden forlader sit jordiske tempel?

For at forstå meningen med døden, må vi værdsætte livets formål. Det svage lys af tro må overgive sig til åbenbaringens middagssol, gennem hvilken vi ved, at vi levede, før vi blev født til jordelivet. I vores førjordiske tilstand

var vi utvivlsomt blandt de Guds sønner og døtre, som råbte af fryd over muligheden for at komme ned til denne udfordrende og dog nødvendige jordiske tilværelse.⁵ Vi vidste, at vores formål var at få et fysisk legeme, at overvinde prøvelser og at bevise, at vi ville holde Guds befalinger. Vor Fader vidste, at vi på grund af jordelivets natur ville blive fristet, synde og komme til kort. For at vi kunne få enhver mulighed for at bestå, sørgede han for en Frelser, der ville lide og dø for os. Han ville ikke blot sone for vore synder, men som en del af den forsoning ville han også overvinde den fysiske død, som vi ville blive underlagt på grund af Adams fald.

Derfor blev Kristus, vor Frelser, for over 2.000 år siden født til jordelivet i en stald i Betlehem. Den længe ventede Messias var kommet.

Der er skrevet meget lidt om Jesu barndom. Jeg elsker skriftstedet i Lukas: »Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«⁶ Og i Apostlenes gerninger er der en kort sætning angående Frelseren, som rummer meget: »[Han] færdedes overalt og gjorde vel.«⁷

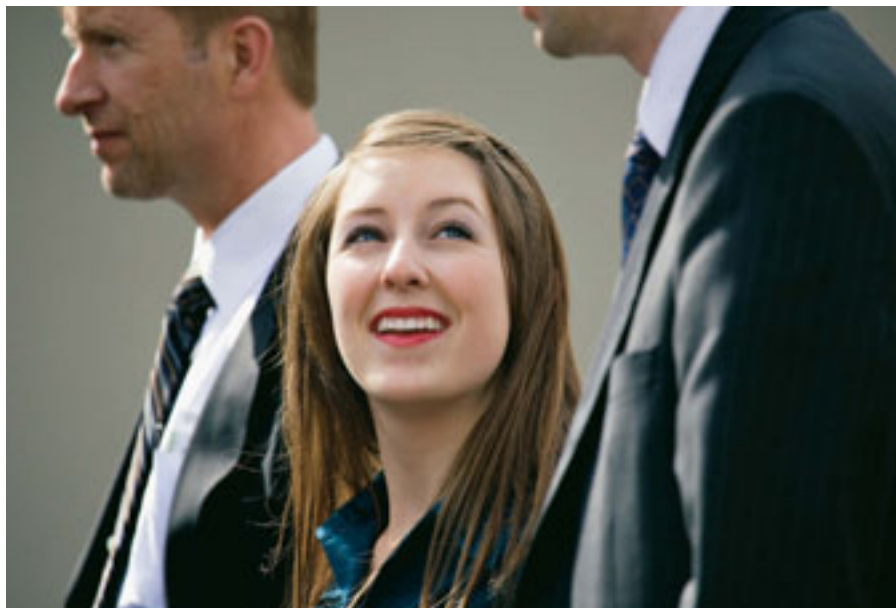
Han blev døbt af Johannes i Jordanfloden. Han kaldte de tolv apostle. Han helbredte de syge. Han fik

de lamme til at gå, de blinde til at se og de døve til at høre. Han vakte endda de døde til live igen. Han underviste, han vidnede, og han viste det fuldkomne eksempel, som vi kan følge.

Og derpå nærmede verdens Frelser jordiske mission sig sin ende. Det sidste måltid fandt sted sammen med hans apostle i et rum ovenpå. Foran ham lå Getsemane og Golgatas kors.

Ingen dødelig kan fuldt ud fatte, hvad Kristus gjorde for os i Getsemane. Han beskrev selv senere sin oplevelse: »[Denne] lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd.«⁸

Efter døds kampen i Getsemane, hvor han nu var drænet for styrke, blev han grebet af rå, grove hænder og ført frem for Annas, Kajfas, Pilatus og Herodes. Han blev anklaget og forbandet. Modbydelige slag svækkede hans martrede legeme yderligere. Blodet løb ned over hans ansigt, da en grusom krone formet af skarpe torne blev tvunget ned over hans hoved og gennemborede hans pande. Og derefter blev han endnu engang ført frem for Pilatus, som gav efter for pøbelens vrede råb: »Korsfæst ham, korsfæst ham!«⁹

Han blev pisket med en pisk bestående af adskillige læderremme, der var forsynet med skarpe metal- og knoglestykker. Efter at have rejst sig fra den grusomme piskning bar han med snublen skridt sit eget kors, indtil han ikke kunne gå længere og en anden bar hans byrde for ham.

Til sidst blev hans sårede legeme naglet til et kors på en høj kaldet Golgata, mens hjælpeløse tilhængere så på. Ubarmhjertigt blev han hånet, forbandet og spottet. Og alligevel råbte han: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«¹⁰

De kvalfulde timer gik, efterhånden som hans liv ebbede ud. Fra hans brændende læber lød ordene: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd. Da han havde sagt det, udåndede han.«¹¹

Da den nådefulde død efterfulgt af stilhed og lindring befriede ham fra jordelivets sorger, vendte han tilbage til sin Faders nærhed.

I sidste øjeblik kunne Mesteren være trådt tilbage. Men det gjorde han ikke. Han steg ned under alt, så han kunne frelse alt. Hans livløse legeme blev hurtigt, men blidt anbragt i en lånt grav.

Ingen ord i kristenheden betyder mere for mig end de ord, englen talte til den grædende Maria Magdalene og den anden Maria, da de på den første dag i ugen nærmede sig graven for at tage sig af deres Herres legeme. Englen sagde:

»Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?

Han er ikke her, han er opstået.«¹²

Vor Frelser levede atter. Den mest herlige, oplivende og trøsterige af alle begivenheder i menneskehedens historie havde fundet sted – sejren over døden. Smerten og døds kampen fra Getsemane og Golgata var blevet visket bort. Menneskehedens frelse var

blevet sikret. Adams fald var blevet tilbagebetalt.

Den tomme grav denne første påskemorgen var svaret på Jobs spørgsmål: »Kan en, der er død, få liv?« Til alle inden for min røsts rækkevidde erklærer jeg: At én, der er død, kan få liv. Vi ved det, for vi har den åbenbarede sandheds lys.

»Fordi døden kom ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.«¹³

Jeg har læst – og jeg tror på – de menneskers vidnesbyrd, der oplevede sorgen over Kristi korsfæstelse og glæden over hans opstandelse. Jeg har læst – og jeg tror på – de menneskers vidnesbyrd i den nye verden, som fik

besøg af den samme opstandne Herre.

Jeg tror på det menneskes vidnesbyrd, som i denne uddeling talte med Faderen og Sønnen i en lund, nu kaldt hellig, og som gav sit liv og beseglede sit vidnesbyrd med sit blod. Han sagde:

»Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, det seneste af dem alle, som vi giver om ham: At han lever!

For vi så ham, ja, ved Guds højre hånd; og vi hørte røsten aflægge vidnesbyrd om, at han er Faderens Enbårne.«¹⁴

Dødens mørke kan altid blive spredt af den åbenbarede sandheds lys. »Jeg er opstandelsen og livet«, sagde Mesteren.¹⁵ »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer.«¹⁶

Gennem årene har jeg hørt og læst så mange vidnesbyrd, at de ikke kan tælles, vidnesbyrd, som mennesker har fortalt mig, og som vidner om opstandelsens realitet, og som i deres allermost trængende stund har fået fred og trøst, som Frelseren har lovet.

Jeg vil blot nævne lidt af en sådan beretning. For to uger siden modtog jeg et brev fra en far til syv, som skrev om sin familie og i særdeleshed om sin søn Jason, der var blevet syg som 11-årig. I løbet af de næste par år vendte Jasons sygdom tilbage adskillige gange. Denne far fortalte om Jasons positive indstilling og muntre gemyt trods hans helbredsmæssige udfordringer. Jason fik Det Aronske Præstedømme som 12-årig og »højnede altid villigt sine ansvar med udmærkelse, uanset om han havde det godt eller ej.« Han modtog den højeste spejderudmærkelse allerede som 14-årig.

I sommer, ikke længe efter Jasons 15-års fødselsdag, blev han igen indlagt på hospitalet. Ved et besøg hos Jason, fandt hans far ham med lukkede øjne. Da han ikke vidste, om Jason sov eller var vågen, begyndte han at tale stille til ham. »Jason,« sagde han, »jeg ved, at du har været meget igennem i dit korte liv, og at din nuværende tilstand er vanskelig. Selv om en kolossal kamp venter forude, ønsker jeg ikke, at du nogensinde mister din tro på Jesus Kristus.« Han sagde, at han blev forskrækket, da Jason straks åbnede øjnene og sagde: »Aldrig!« med klar, beslutsom røst. Jason lukkede derpå øjnene og sagde ikke mere.

Hans far skrev: »I denne enkle udtalelse gav Jason udtryk for et af de stærkeste og rene vidnesbyrd om Jesus Kristus, jeg nogensinde har hørt ... Da hans udtalelse »Aldrig!« blev indprentet i min sjæl den dag, fyldtes mit hjerte med glæde over, at min himmelske Fader havde velsignet mig med at blive far til så storslået og ædel en dreng ... Det var sidste gang, jeg hørte ham udtrykke sit vidnesbyrd om Kristus.«

Selv om hans familie havde regnet med, at det bare var endnu en hospitalsindlæggelse, gik Jason bort mindre end to uger senere. En storebror og storesøster var på mission på det tidspunkt. En anden bror, Kyle, havde lige fået sin missionskaldelse. Rent faktisk var kaldelsen kommet tidligere end forventet, og den 5. august, blot en uge før Jason gik bort, samledes familien på hospitalsstuen, så Kyles missionskaldelse kunne åbnes der med hele familien samlet.

I brevet til mig lagde faren et billede af Jason i hospitalssengen, hvor hans storebror Kyle står ved siden af sengen med missionskaldelsen i hånden. Denne tekst stod under billedet: »Kaldet til at tjene på mission sammen – på begge sider af sløret.«

Jasons bror og søster, der allerede var på mission, sendte smukke, trøstende breve hjem, som kunne læses ved Jasons begravelse. Hans søster, der tjente i Buenos Aires Vest-missionen i Argentina, skrev bl.a. i sit brev: »Jeg ved, at Jesus Kristus lever, og fordi han lever, vil vi alle, deriblandt vores elskede bror Jason, også leve igen ...

Vi kan finde trøst i forvisningen om, at vi er blevet besejlet som en evig familie ... Hvis vi gør vores allerbedste for at adlyde og blive bedre i dette liv, ser vi ham igen.« Hun fortsatte: »Et skriftsted, jeg længe har elsket, får nu ny betydning og større vigtighed ... I Åbenbaringen kapitel 21 vers 4 står der: »Han vil tørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet.«

Mine kære søskende, i vores aller mørkeste time kan vi finde stor fred i englens ord den første påskemorgen: »Han er ikke her, han er opstået.«¹⁷

*Jesus Kristus er opstanden,
syng om dette glædesbud.
Graven ham ej mer holdt fangen,
syng det verden, syng det ud!
Frygt for døden er forbi,
Kristus sejred', vi er fri.*¹⁸

Som et af hans særlige vidner på jorden i dag, erklærer jeg denne herlige påskesøndag, at dette er sandt, i hans hellige navn – ja Jesu Kristi, vor Frelser, navn. Amen. ■

NOTER

1. Robert Louis Stevenson, »Requiem«, fra *An Anthology of Modern Verse*, red. A. Methuen; London, Methuen & Co., 1921, s. 208.
2. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 20.
3. Job 14:14.
4. Se 1 Mos 1:1-27.
5. Se Job 38:7.
6. Luk 2:52.
7. ApG 10:38.
8. L&P 19:18.
9. Luk 23:21.
10. Luk 23:34.
11. Luk 23:46.
12. Luk 24:5-6.
13. 1 Kor 15:21-22.
14. L&P 76:22-23.
15. Joh 11:25.
16. Joh 14:27.
17. Matt 28:6.
18. »Jesus Kristus er opstanden«, *Salmer og sange*, nr. 121.